Pregaria.cat

Entrada

A les teves mans

Per AmparoG el dj., 17/11/2022 - 09:30

Permeteu-me que avui, aquest exercici de “pregar la realitat” sigui una mica més íntim i personal... No tocarà la realitat que surt en crònica als mitjans de comunicació, però és la realitat que em toca.

La meva vida no és de color rosa, de vegades està en la gama dels grisos, però no deixo de ser una afortunada, perquè tinc més que les necessitats cobertes. I últimament, quantes realitats piquen a la porta de la meva vida i em fan pregar; em fan veure els meus grisos menys intensos i més lluents.

He començat a fer un petit voluntariat en un servei de dutxes per a persones que viuen al carrer. Cada vegada que m’hi acosto se’m redreça alguna cosa per dins: no vinc a ajudar, vinc a tractar amb persones, com jo, amb la mateixa dignitat però, potser, amb menys sort a la vida. No parlo amb ells des d’una tarima, sinó a peu pla... i així estic coneixent homes italians, d’Andalusia, de Mallorca, molts magrebins, russos, alguna dona. Quantes històries!

Ahir vaig rebre una trucada: una persona coneguda em posa al cas d’una família jove del Carib que vol venir a Espanya, cercant millores de salut per al seu fill de cinc anys amb una malaltia rara. Com ajudar-los? No és fàcil, els riscos hi són, les complicacions burocràtiques són certes, tot és molt delicat...

Conec uns amics, una família jove, que estan esperant el seu primer fill pels volts del Nadal... No puc deixar de pensar en l’experiència de Josep i Maria, ara fa 2022 anys... M’acosta el misteri del Déu que es va fer home al meu avui... En aquesta setmana m’he assabentat que la futura mare està de repòs absolut, perquè hi ha risc en aquesta recta final de l’embaràs. Quin ensurt!

Uns altres amics, viuen un temps de crisi... sembla que tot pugui petar d’un moment a l’altre i se’n vagi tot en orris... I el fet és que cadascú d’ells és un tresor per separat, però la convivència fa saltar les espurnes...

I com aquests, molts altres estímuls de la realitat al meu voltant arriben a mi i m’estrenyen el cor... I em fan pregar. Pregària d’acolliment i d’oferiment; d’estendre els meus braços, com qui es rendeix i s’abandona. Pregària al Pare, dient: Tu ho saps tot, tu saps que t’estimo. Jo sé que m’estimes i que estimes tota la humanitat. A les teves mans.